

Крило бѣ Чавдаръ войвода!
За туй му пѣе пѣсенъта
На Странжа-баиръ гората,
На Иринъ-Пиринъ трѣвата:
Мѣденъ имъ кавалъ приглаша
Отъ Цариграда до Срѣбско,
И съ ясенъ ми гласъ жѣтварка
Отъ Бѣло море, до Дунавъ —
По румелийски полета...

Единъ бѣ Чавдаръ войвода —
Единъ на баща и майка,
Единъ на вѣрна дружина;
Мѣничакъ майка остави,
Глупавъ отъ татка отдѣли,
Безъ сестра Чавдаръ, безъ братецъ,
Ни нийдѣ близо роднина —
Единъ салъ вуйка изедникъ —
И деветъ-мина дружина!...
Хлапакъ дванайсетъ годишенъ,
Овчаръ го даде майка му,
По чужди врати да ходи,
На чуждъ хлѣбъ да се научи;
Но стоя Чавдаръ, що стоя —
Стоялъ ми ѣ, отъ день до пладнѣ!
И какво да ми спечели?
Голѣмъ армаганъ на майка —
Тѣзъ тежки думи отровни:
„Що ме си, майко, продала
На чуждо село аргатинъ:
Овци и кози да паса,
Да ми се смѣятъ хората
И да ми думатъ въ очитѣ: